

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

KVĚTEN 2026

Panna Maria, detail oltární mozaiky (foto © Filip Kotek)

ÚVODNÍ SLOVO

Milí farníci,

vážím si toho, že jste se zapojili do projektu PROPOJENÍ, a věřím, že to bude přínosné pro každého jednotlivě i pro naše farnosti. Také při společné pouti olomouckého a přerovského děkanátu na Svatý Kopeček v sobotu 11. dubna při moderované debatě s otcem arcibiskupem se mluvilo o tomto tématu. Zazněla různá svědectví, otázky a odpovědi. Nejvíc mne zasáhla slova, která citoval otec arcibiskup. Přišli za ním prý nějací manželé a prosili ho, aby ze své strany udělal něco se smutnými poměry v jejich farnosti. Nepochopil jsem přesně, o co tam šlo, a není to pro mne vlastně ani až tak důležité. Ten muž mu řekl: „Už sedm let jsem nepřišel v neděli z kostela povzbuzený.“ Tohle mne ranilo. Představa, že tomu může někde tak být. Děkuji každému z vás, čím přispíváte k tomu, že u nás – i kdyby ne pokaždé – můžeme odcházet z kostela a říknu raději: od kostela (po setkáních s ostatními) povzbuzeni. Pán Bůh žehnej vám i vašim blízkým!

P. Gorazd

PROSBA NA SLUŽEBNÍKY EUCHARISTIE

Milí farníci, náhodou jsem zjistil, že někteří z vás už dřív (před více lety) absolvovali kurz pro služebníky Eucharistie, který je řádnou přípravou pro to, aby někdo mohl podávat svaté přijímání při bohoslužbě nebo donášet Eucharistii nemocným. Po dokončení kurzu absolventi dostávají pověření k této službě, které má časově omezenou platnost.

Prosím: Mohli byste se mi nějakou cestou ozvat, abych věděl, kdo kurz někdy absolvoval? A těm z vás, kdo byste o to měli zá-

jem, bych vyřídil nové pověření, které by platilo nyní. Abychom ty věci měli v pořádku.

Kdyby vyvstala potřeba vaši službu využít (zvláště pokud by se jednalo o přinesení Eucharistie někomu nemocnému, kdo je vaším dobrým známým), pomohlo by mi o vás vědět a mohl vás pak poprosit o pomoc. Děkuji!

P. Gorazd

ROZHOVOR S MANŽELI CHMELOVÝMI

Vaše rodina zažila zajímavou zkušenost: z jedné naší farnosti (hejčínské) jste se přestěhovali do druhé naší farnosti – do Horky. Co se tím změnilo? Jak to vnímáte? Jaké to pro vás je?

Kratičké představení, kdo nás neznáte: Jsme Laďa a Míša Chmelovi, máme 4 děti (ve věku od 7 do 16 let), do minulého podzimu jsme byli součástí farnosti Hejčín (asi 14 let).

Míša: Předně asi musíme vysvětlit, že tato změna souvisí s tím, že se nám s Boží pomocí podařilo v Horce dostavět domeček

a na podzim loňského roku jsme se do něj přestěhovali. V souvislosti s tím padlo i společné celorodinné rozhodnutí, že zkusíme být Horečáci se vším všudy... Máme za sebou velmi intenzivních 27 měsíců, kdy jsme omezili veškeré olomoucké aktivity, které jsme měli; i to málo, čeho jsme byli součástí v hejčínské farnosti a věnovali se pouze stavbě domu. Tedy se nedá říct, že bychom šli z plného nasazení v jedné farnosti do plného nasazení ve druhé farnosti. Hejčínskou farnost jsme touto optikou začali opouštět postupně už před časem. Díky moc vám všem, hejčínským, kdo jste nás během náročných měsíců stavby podporovali svým slovem, povzbuzením i modlitbou. Vážíme si toho.

Do farnosti horecké pronikáme postupně. Jsme moc vděčni za velmi srdečné a přátelské přijetí místních farníků, napříč generacemi. Po chvilce rozkoukávání se tady cítíme moc dobře – celá rodina! – a jsme rádi součástí různých společných setkání, ale to už nechám na ostatních, ať se taky dostanou ke slovu. :)

Vypíchnu už jen poslední věc: Horecká farnost je výrazně menší než hejčínská, ale zažíváme už nyní, že právě díky tomu o to osobnější vztahy můžeme mezi sebou navazovat.

Kristýnka (7): Kostel není daleko, můžu jet na kole nebo jít pěšky; v kavárně je více sladkostí a lidi jsou na mě hodní. :)

Lucka (13): Pro mě to není až tak velká změna, do Hejčína pořád chodím na náboženství, odtud znám kamarády jak z Hejčína, tak z Horky. Taky jsem za přijetí v horecké farnosti ráda – ať už v T-klubu, schole, nebo ve farnosti obecně. Tím, že je mše dříve ráno, máme pak delší nedělní dopoledne a neobědváme pořád jenom „zbytky“. :):):)

Vendulka (16): Vidím to podobně. Taky jsem ráda, že po přestěhování jsme byli brzy vtaženi do dění ve farnosti.

Laďa: Vlastně souhlasím se vším, co zaznělo. Já osobně jsem velmi vděčný za náš vybudovaný nový domov a za to, že v Horce můžeme zapouštět kořeny. Byť hejčínský kostel není z Lazců (kde jsme v Olomouci bydleli) úplně daleko, nebyli jsme v Hejčíně tak úplně místní. Mít kostelík takto blízko, užívat si příjemné procházky z bohoslužeb – cestou tam většinou spěcháme – to je milý bonus. Vážíme si toho, že horečtí farníci jsou vděční za naši novou rodinu a snaží se nás mile přivítat a aktivně zapojit každého člena rodiny. Tak se například i **Luky (11)** zapojil během Velikonoc vůbec poprvé do klapání, což byla pro něj nová a zajímavá zkušenost a pro mě zavzpomínání, jak jsem jako kluk chodíval hrkat v Prostějově. Pro mě s Míšou jsou zdejší setkávání, ať už v rámci projektu *Propojeni*, nebo *Cestou víry*, dobrá příležitost, jak se seznamovat a budovat nové vztahy. Jsem rád, že ani v Horce můj cajon nezůstal bez užitku... Co nám samozřejmě chybí, jsou hejčínští farníci, se kterými nyní máme velmi omezený kontakt. Tak se budu těšit, až někdy v neděli zaspíme a zase se v Hejčíně potkáme.

Tak asi takhle nějak to máme a takhle to vidíme... :)

Za rozhovor všem členům rodiny moc děkuje P. Gorazd.

PROPOJENI – HORKA NAD MORAVOU

Kterak jsem se v projektu PROPOJENI rozvzpomínal na své mládí v Církvi československé husitské (CČSH)

Už jsem se účastnil synodálního procesu v hejčínské farnosti a pozitivně vnímal snahu římskokatolické církve (ŘKC) naslouchat společenství. Když přišla výzva účastnit se i projektu *Propojeni*, rád jsem se také připsal do skupinky v Horce a těšil se na další skvělou možnost se potkávat s našimi milými novými spolufarňáky.

Čekal jsem příjemné pozitivní pokračování synodálního procesu, diskuse u čaje o tom, co v církvi dělat lépe apod. Hned první bližší informace připravené organizátory byly pro mě ale drsnou sprchou – klesající počet kněží i věřících, a to rapidní, otázka udržitelnosti církve, jednotlivých farností, změna slavení nedělí... Nečekané, ale tolik mi povědomé. Do ŘKC jsem totiž přestoupil v roce 2018 jako gesto mé manželce, abych sjednotil a zjednodušil směřování a fungování rodiny. Předtím jsem byl „husita“, člen CČSH, ve které jsem obdobně nepříjemné realitě klesajícího počtu farářů i věřících čelil cca 20 let zpět. V Horce jsem vzpomínal na pár věcí, které jsem tehdy jako reakci na tento trend v CČSH zažil na vlastní kůži, a otec Gorazd mě požádal – Bůh mu za to žehnej! – abych se s vámi o tyto zkušenosti podělil. Nu dobrá, berte je ale, prosím, jako subjektivní paměti jednoho kdysi nadšeného husity...

Vzpomenu zde konkrétní systémové snahy zapojit laiky (ne duchovní) do organizace církevních akcí i nedělních bohoslužeb, kterých jsem se sám účastnil. Základem bylo vzdělávání/formace laiků, já jsem nejprve absolvoval katechetický kurz, v rámci kterého jsem připravoval program pro děti z církevní školky a následně pořádal víkendy a tábory pro mladé – kurz člověka naučil, jak akce připravit, jak je organizovat, financovat, vykazovat apod., ale i jak uchopit duchovní stránku a témata, vést modlitbu apod. Vzniklo tak nejen budovatelské společenství mladých lidí, ale i skvělé

akce, jejichž příprava a organizace nemusela ležet na bedrech duchovních.

Dalším systémovým počinem byla formace laických kazatelů (husitská obdoba jáhnů), kteří pak mohli vést tzv. bohoslužbu slova, kdy v neděli nemohl být přítomen farář, nebo se věnovali pastorační péči, vedli náboženství, navštěvovali nemocné atd. Tedy další obrovská úleva/pomoc farářům. Já takový kazatelský kurz absolvoval v brněnské diecézi a někteří moji spolužáci i spolužačky se později stali kazateli a pak i po studiu teologie na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy působí jako faráři a farářky.

Studijně méně náročnou cestou bylo studium církevní vyšší odborné školy Husův institut teologických studií, která připravovala laiky na teologickou a pastorační činnost. Já se o tuto VOŠ také pokusil, ale kapacitně se mi již nepodařilo absolvovat všechny předměty. Úspěšní kolegové a kolegyně pak ale působili nejen v církevním prostředí, ale i v nemocnicích, pečovatelských domovech nebo třeba u policie. Další pomoc místním farářům.

Tolik mého vyžádaného vzpomínání; zpět do současnosti. Před dvaceti lety jsem byl obdobně šokován jako dnes – Cože? Ubývá věřících a farářů, za deset let CČSH nemusí být... A CČSH stále žije, stále formuje budoucí tahouny, ti stále pořádají skvělé akce. To je mi nadějí i pro ŘKC a místní farnosti – pokud se budeme chtít zapojit, budeme mít možnost se zapojit (i třeba netradičně, po svém), věřím, že novou realitu zvládneme; že PROPOJENÍ předáme církev živou budoucím generacím...

Ladislav Chmela, 16. dubna L.P. 2026 v Horce nad Moravou

* * *

PROPOJENÍ – zamyšlení vedoucí skupinky

Milí přátelé farníci, souhlasila jsem nedávno, že budu moderovat jednu skupinku projektu *Propojeni*, a tedy se zamýšlím poctivě i sama za sebe nad tím, co je smyslem projektu.

Základní otázka zní: „Jak to dělat jinak?“ Moje otázka zní také: „Jak moc to vlastně chceme dělat jinak?“ a to s důrazem na spojení „jak moc“ i na slovíčko „chceme“.

Jsem babička čtyř vnoučat a při společných radostech jsou pro mě velkým zdrojem inspirací a poučení. Naše děti mají to štěstí, že mohou pozorovat život, starosti a názory svých rodičů, prarodičů i praprarodičů – což považuji za velký dar.

Sedmiletý vnouček ví, že nemá smysl diskutovat s pradědečkem o superschopnostech svých superhrdinů, protože pradědeček tyto hrdiny nezná. Ví, že je lepší mu pochválit sušenku, kytku na balkoně, případně se už umí zeptat na nemocné koleno. O svých superhrdinech nediskutuje ani s tatínkem, který tyto hrdiny sice zná, ale není z nich zrovna nadšený a mohlo by se stát, že příště pohádku neuprosí ani po spolknutí nechutného sirupu na horečku. Zbývá děda – toho všechno zajímá a baví, nic mu nepřijde divné a je prostě v pohodě. Uvědomuju si, jak děti umí tyto rozdíly v přístupu k jejich světu vnímat a jak s tím umí zacházet. Lidi v rodině jsou prostě různí, a tak je to v pořádku.

Pozoruju děti, jak staví domy, hrady a města ze stavebnic. Když se něco nepovede, dům zbourají a začnou znovu – někdy hned, někdy příště. Přemýšlím nad tím, kdy se v člověku něco změní tak, že se mu nechce zbořit špatně postavený dům a začít znovu. Kdy převládnu myšlenky na „to je dobrý“, „dokonalý to nikdy nebude“, „zatím to funguje“, „novoty přinášejí další problémy“. Kdy přichází období, ve kterém víc vzpomínáme, než plánujeme. Kdy naše životní zkušenosti a jakási únava způsobí, že obavy jsou silnější než zvědavost a nadšení už tytoisky vah nepřeklopí. Jak moc si umíme představit, že zboříme chrámy z kamene, a důvěřovat, že ty nové – a opravdu výrazně jiné, budou smysluplnější? Věříme tomu, že chrámy můžeme bořit a stavět i my?

Napadá mě k tomu věta z knihy *Dialog s Boží Prozřetelností* svaté Kateřiny Sienské: „Bez vašeho přičinění jsem vás stvořil, ale bez vašeho přičinění vás nespasím.“

Jak má vypadat to moje přičinění? Je to otázka napsaných pravidel? Otevřeného srdce?

Přála bych nám všem, abychom se s otevřeným srdcem a upřímnou modlitbou uměli spojit a propojit v tomto začínajícím projektu a modlím se za to.

RH

ROKOVÁ HORKA

Ad „Také něco z Horky,“ aneb jak je to s rockovou hudbou

Dovolím si reagovat na článek otce Gorazda, ve kterém poukazuje na nevhodný poutač na hudební rockový festival v Horce a nabízí otázku, jak vnímat rockovou hudbu.

V první řadě bych chtěl říct, že ten poutač je hloupý, nesmyslný, a hlavně zcela nepravdivý. Ale informace o onom „knížeti temnoty“ si nechám až na konec.

Nejdříve několik slov k tomu, jak vznikla rocková hudba. Počátky tohoto hudebního stylu jsou kladeny do počátku 50. let 20. století. Někdy také do roku 1934, kdy spatřily světlo světa varhany sestavené americkým inženýrem Laurencem Hammondem jako levnější verze kostelních píšťalových varhan. Mají zcela specifický zvuk, a již od počátku byly předurčeny k daleko širšímu využití. U nás je používal významný skladatel 20. století a interpret, Marián Varga. Rock vznikl původně v Americe na společenskou objednávku lidí různých národností a kultur, kteří hledali hudbu, které by všichni porozuměli, a hlavně ji mohli spolu hrát. Tak vznikl hudební styl obsahující prvky blues, country, lidových písní, jazzu i klasické hudby. Jako nevhodnější nástroje uspěly kytara, basa a bubny. Postupně se přidávaly další nástroje, jako právě varhany, ale i další strunné i dechové nástroje, syntezátor či mellotron. S postupem času, jako v každém oboru lidské činnosti, se rock rozvíjel do mnoha podob, reflektující nejen místo a čas, ale také

způsob vyjádření. A to od prostých, ale emočně silných melodií, které postupem času prakticky zlidověly, jako u nás třeba big beatové písně Petra Nováka, až do propracovaných a technicky náročných kompozic art rocku nebo jazz rocku. Výběr a výklad jednotlivých stylů by zabralo hodiny času. U nás se tomuto tématu léta věnoval významný hudební publicista Jiří Černý. Jednou z vývojových větví rocku se stal i metal. I tento styl prošel od svého vzniku vývojem a má mnoho velmi zajímavých podob co do použití nástrojů. Já osobně mám nejraději spojení kytarové a rytmické sekce se symfonickým orchestrem. U muzikantů hrajících metal se předpokládá vysoká technická úroveň hry, a obstát v této disciplíně není jednoduché. Mnoho interpretů metalu čerpá inspiraci v baroku, klasicismu i romantismu, a styl má svůj pevný řád.

Stejně jako jiné druhy umění, také hudba může mít pozitivní i negativní vliv na člověka. Před necelým stoletím byli naši předkové konfrontováni se skutečností, jak lze i klasickou hudbu zneužít při budování „tisícileté říše“ a nedlouho poté byli další naši předkové za zvuku budovatelských písní a kantát odváděni na nucené práce do uranových dolů. A před několika roky jsme byli svědky, jak se dá vizuálně zneužít obraz „Poslední večeře“ od Leonarda da Vinciho k ponížení křesťanů při zahájení olympiády, která má být svátkem míru a vzájemného respektu. Stejně je to i s rockovou či metalovou hudbou, která může sloužit dobrému i zlému. Na vině není hudební styl, ale vždy člověk, který s ním pracuje.

A nyní několik slov ke vzpomínce na hudebníka, kterému je věnován letošní program Rockové Horky. John Michael „Ozzy“ Osbourne se narodil v Anglii ve městě Birmingham 3. prosince 1948. Město bylo zničeno za II. světové války, a bylo nesmírně chudé. S dalšími třemi kamarády a spolužáky od dětství snili o tom, že chtějí být hudebníky. Původně založili kapelu s názvem Polka Tulk, která však neměla úspěch. Ale protože měli zkušenou naproti kinu, vyzorovali, že největší návštěvnost mají filmy z kategorie hororu. Lidé se chodili bát za peníze do kina. Přejmenovali se na Black Sabbath, a aniž to bylo jejich primárním cílem, stvořili spolu s několika dalšími hudebními formacemi nový

hudební styl. První deska byla opravdu taková temná a hodila se k těm hororovým filmům, i když z dnešního pohledu už to tak „hororově“ rozhodně nevypadá. Po prvním úspěchu se pustili do propracovaných kompozic a za necelých 60 roků aktivního působení na hudební scéně po nich zůstalo úctyhodné dílo. Prošel jsem si 30 textů jejich písní se zajímavým zjištěním, kdy 23 se týká smyslu života, 2 náboženství, 2 jsou protiválečné, 1 se věnuje ekologii a 2 jsou o lásce. U nás je asi nejznámější jejich skladba v podání Marie Rottrové „Je déšť“ s krásným textem Jaromíra Nohavici. Za zmínku stojí, že po roce 1990 uskutečnili Black Sabbath koncert i u nás. Tehdy proběhla v Praze nějaká demonstrace proti jejich vystoupení, kdy jim bylo podsouváno, že zpívají „satanistické texty“. Kapelník Tony Iommi tehdy poslal VIP vstupenky panu kardinálu Vlkovi s osobním pozváním, aby si je přišel poslechnout, a sám posoudil, zda se tato obvinění zakládají na pravdě. Jestli pan kardinál nabídku přijal, jsem nezjistil.

Samotný John Osbourne se koncem 70. let vydal na velmi úspěšnou sólovou dráhu, obklopen špičkovými muzikanty, kdy každý z nich by stál za samostatný článek. Zemřel 5. července 2025. V předtuše konce své pozemské pouti uspořádal necelé tři týdny před smrtí poslední koncert v rodném Birminghamu za účasti svých bývalých spoluhráčů a mnoha dalších kapel. Koncert byl charitativní, podmínkou účasti muzikantů bylo zahrát bez nároku na honorář. Výtěžek koncertu v přepočtu ve výši 230 milionů korun byl rozdělen mezi birminghamskou dětskou nemocnici, místní hospic a organizaci, která se zabývá výzkumem léčby Parkinsonovy choroby, kterou Ozzy několik posledních roků trpěl.

Jaroslav Hut

* * *

Očima redaktora Hejčínského oka

Velice si vážím všech, kdo si stojí za svým názorem na rockovou hudbu. Rád bych uzavřel toto téma ještě svým pohledem na věc.

V Bibli se praví, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu (srov. Gn 1,27). To rovněž znamená, že i obrazy a symboly, kterými se člověk v životě obklopuje, buď vedou k Bohu, nebo od něho více či méně odvádějí, ba mohou být i jednoznačně namířené proti Bohu. Do té poslední kategorie spadájí i satanské symboly. Více o nich si lze snadno dohledat na internetu. Žel, i když texty rockové hudby mohou znít (spíše výjimečně) velice poeticky, je třeba vnímat i to, jakým způsobem je rocková show předváděna. Jakkoliv nelze generalizovat, v případě Ozzyho Osbourny je ovšem nezpochybnitelné, že při svých koncertech používal satanskou symboliku. Lze si tedy položit jednoduchou otázku: Jak může člověk, který o sobě tvrdí, že je křesťan, nosit a představovat něco, co je namířeno proti Bohu (byť jen z důvodu marketingu, jak tvrdí „polehčující“ verze vysvětlení)? Když ne nic jiného, jde zde o zřejmý rozpor mezi slovy a činy. Ano, nikdo z lidí není bez hříchu, a každý denně těžce bojuje o dobro ve svém srdci a o svůj vztah k Bohu. To však neznamená nevidět i zlo, které se často může, ve jménu snahy zdůraznit to dobré, ztrácet z obzoru a z celkového, pokud možno objektivního pohledu na skutečnost.

Nechci soudit – to přísluší Pánu Bohu, ale jsem ve věcech okultismu velmi opatrný a ostražitý. Rozhovor s jedním satanistou a příznivcem rocku a metalu, když mi bylo asi 16 let, mě dostatečně vyškolil... Ostatně, proslulý exorcista Gabriele Amorth (1925–2016) velmi často varoval zvláště před „satanistickým rockem“.

Máte-li zájem více se o tématu dozvědět, doporučuji přednášku Dr. Phillipe Madreho o okultismu otištěnou v časopise *Světlo* (číslo 50/2000 a 51/2000), v níž se zmiňuje právě i o rockové hudbě. Archiv Světla najdete na webu zde: <https://1829681403.s5.eshop-rychle.cz/archiv-tydeniku-svetlo>.

Daniel Dehner

Zkušenost s rockovou hudbou

Milý otče Gorazde,

přečetla jsem si dubnové Hejčínské oko a zaujal mě Váš článek o rockovém festivalu v Horce. Protože píšete, že chcete mít otevřené srdce, odvážila jsem se napsat Vám svoji zkušenost s rockovou hudbou.

Mám ve svém blízkém okolí několik fandů rockových festivalů, jsou to krásní a čistí lidé, kterých si vážím. Jedním z nich je moje kamarádka Iva, která se stará ve společném domku na vesnici o vážně nemocnou maminku, mentálně postiženou sestru a svoje tři děti. Život jí připravil opravdu hodně těžkých zkoušek, kterým naštěstí čelí společně se skvělým manželem. Oba jsou fandové rockových festivalů a jednou až dvakrát za rok se jedou „vyřádit“ – vykřičet, vyskákat a vyzpívat ze všech svých bolestí. Je to pro ně terapie, která jim funguje.

Na rockové festivaly nejezdím, ale rozumím tomu. Taky jsem mívala období, kdy jsem si v naprosté hluboké depresi pustila „na plné pecky“ Janis Joplin a její *Cry baby* několikrát po sobě, ponořila se až na dno jejího naprosto čistého srdcervoucího stresu a pak se zase vynořila, utřela slzy a šla dál.

Váš článek mě zaujal natolik, že jsem si dohledala program festivalu, přehrála, a u první skupiny i přeložila, ukázky hudby. Příznám se, že ukázky mě oslovily hodně, a kdyby to nebylo spojené s tolika decibely, koupila bych si možná i vstupenku.

Svým volným, nedokonalým překladem cituji text první skupiny: „Prociť můj strach, prociť moji nejistotu, prociť moji bolest, bolest, kterou mám pod kůží, slyš můj křik, mám zlomené srdce a ty mě můžeš podržet, slyš můj pláč, pohlédni na temnotu uvnitř mé duše, bojuji celou svou vůlí s ohněm, který mám pod kůží...“

Jestli někdo může říct, že takové pocity nikdy nezažil, je šťastný a moc mu to přeju. Já to říct nemůžu, a ne vždycky mi – především v mládí – pomohla tichá modlitba. Mohla bych tady možná i citovat světce nebo úryvky z Bible, které mi tento text

připomínají – ale nechtěla bych se dotknout nevhodně textů, ke kterým mám úctu.

Z dalších interpretů už jmenuji jenom Jakuba Michálka – mezi komentáři k písním jsem četla: „Jeho písně poslouchám každý večer, odstraňují bolest líp než léky...“ Zpívá: „Všech svých hříchů lituji...“

Vážím si Vaší obětavé práce a poctivého přístupu ke všem Vaším povinnostem a k nám farníkům. Víím, že máte dveře otevřené každému, přesto toto píšu – bojím se toho, příliš si „kolíkovat“ svoje „území“. Myslím, že v dnešní době, kdy hledáme, jak otevřít dveře širšímu okruhu lidí, je důležité odvážit se otevřít dveře dokořán bez předsudků. Sama za sebe se snažím nebát se toho, kdo vejde – a občas i vyjít „mezi celníky a hříšníky“ a důvěřovat světlu ve své duši a tomu, že i malá jiskřička může ozářit tmu.

Nejsem si jistá, jak moc je srozumitelné, co tady píšu. Snažila jsem se obhájit a ukázat z jiného úhlu pohledu rockovou hudbu – i když je to víc záliba některých mých přátel než moje.

Děkuji za veškerou Vaši podporu a práci.

S úctou RH

(Zveřejněno se souhlasem pisatelky dopisu)

ZÁVĚŤ PARDUSE Z HORKY A JEHO HROB

O víkendu 12.–14. června 2026 se obec Horka nad Moravou chystá oslavit 755. výročí první písemné zmínky o obci. V jaké souvislosti k této zmínce tehdy došlo?

Roku 1271 vladyka Pardus, který vlastnil obec Horka a v ní dvůr, mlýn a rybník, ustanovil ve své závěti, aby po jeho smrti bylo klášteru na Hradisku dáno „za spásu duše jeho a jeho předků“ deset hřiven stříbra, šest koní a jedno hřibě k rozšíření kaple Panny Marie Sněžné pod klášterním

ambitem a aby v té kapli byl pochován on i kosti jeho předků. Tak to udává kronika kláštera.

Za jakých historických okolností k tomu došlo? Za vpádu Kumánů na Moravu v roce 1241 byl klášter na Hradisku u Olomouce vypálen a konventní kostel se zřítíl. Obnovu kostela se podařilo dokončit až po šestnácti letech v roce 1257. Tehdy byl kostel znovu vysvěcen a s ním i šest kaplí, přičemž jednou z nich byla kaple Zvěstování Panny Marie, nacházející se v klášterním ambitu. Tato kaple byla kapitulní kaplí a později byl její titul změněn na: Panny Marie Sněžné. Takto je zmíněna i v Pardusově závěti. Jednalo se tedy o velmi čestné místo v klášteře. A Pardusovým přáním bylo, aby věrné modlitby premonstrátů jemu i jeho předkům vyprošovaly šťastný věčný život.

Nezemřel ale záhy po sepsání závěti. Dochoval se další záznam, ve kterém po šestnácti letech Pardus v roce 1287 postoupil patronát nad kostelem v Horce hradištskému klášteru. Tím vytvořil pouto mezi horeckou farností a klášterem na Hradisku, které trvalo po pět staletí a dodnes je v horeckém kostele patrné na první pohled (sochy sv. Augustina a Norberta po stranách hlavního oltáře).

A jak tomu bylo s místem Pardusova posledního pozemského odpočinku? Kaple Panny Marie Sněžné „stávala až do roku 1692 na místě nynější konventní studny a jako jedna z mála klášterních staveb odolala devastaci kanonie za třicetileté války. V době stavby barokního konventního kostela sloužila jako hlavní oratorium“ (Leoš Mlčák, *Olomouc, Klášterní Hradisko, bývalá premonstrátská kanonie*, 2011, str. 16).

Při výstavbě nové barokní budovy kláštera byla v roce 1692 tato gotická kaple Panny Marie Sněžné zbořena. Protože v kryptě v kapli se nacházelo mnoho ostatků zemřelých, byly před zbořením kaple uctivě vyzvednuty a „byly z části přeneseny do krypty v ambitu, nacházející se poblíž portálu do chóru konventního kostela, a z části uloženy do velmi hluboké jámy, vyhloubené v chodbě poblíž vstupu do nové barokní kapitulní kaple“ (*tamtéž*, str. 24).

Ať už se v tomto pečlivém odborném popisu my laici orientujeme více nebo méně, je zřejmé, že vladyka Pardus z Horky byl pohřben v klášteře na Hradisku. Tam se jeho tělo rozpadlo v prach a ten tam spočívá dodnes. Budovy nad kryptou už neslouží jako klášter, ale když se v Horce modlíme za dobrodince kostela a farnosti, patří mezi ně i on.

P. Gorazd

MONS. JAN ŠRÁMEK A HEJČÍN

Letos při DOF na Velehradě jsme si připomněli 70. výročí úmrtí katolického kněze a významného politika Mons. Jana Šrámka, rodáka z nedalekého Grygova. Zemřel 22. 4. 1956 v nemocnici Na Bulovce v Praze.

Teprve po návratu z DOF jsem se dozvěděl, že Jan Šrámek rovněž s velkým zájmem sledoval budování farního kostela v Hejčíně a také se na něm podílel (pod tím si představuji finanční podporu). Když byl náš kostel 5. 7. 1932 slavnostně vysvěcen, Mons. Jan Šrámek se slavnosti osobně účastnil. Tak to píše Miloš Trapl, Karel Konečný a Pavel Marek v knize *Politik dobré vůle, život a dílo msgre Jana Šrámka*, vydané nakladatelstvím Vyšehrad v roce 2013 (str. 227).

V poznámce pod čarou autoři dokonce uvádějí, že Šrámek původně předpokládal, že bude společně s arcibiskupem Prečanem v hejčínském kostele také pohřben. Po druhé světové válce však svůj záměr změnil.

Po roce 1945, po svém návratu z exilu, se Šrámek již s Prečanem pravděpodobně osobně nesetkal a zdá se, že s ním neudržoval kontakt. Podle historiků důvod spočíval asi v tom, že arcibiskup Prečan, donucen protektorátním ministrem školství Emanuelem Moravcem, 16. června 1942 zveřejnil otevřený dopis, ve kterém vyzval věřící, aby „*poctivě a otevřeně pracovali v Říši, s Říší a pro Říši a aby nedbali těch, kteří, jak nás často denní tisk varuje, ženou svým štváním z ciziny národ do zkázy, a třeba to*

byl i kněz s papežským vyznamenáním, monsignore Šrámek“. Dnes se historikové domnívají, že arcibiskup text listu nemohl ovlivnit, pouze jej pod nátlakem podepsal.

Po svém nezdařeném pokusu o útěk do zahraničí 21. 3. 1948 byl (sedmasedmdesátiletý) Jan Šrámek zatčen a internován na různých místech. Protože zemřel v době hrubého komunistického útlaku, byl umožněn pouze jeho neveřejný pohřeb do hrobu, kde odpočívala jeho maminka. Hřbitov ve Velkém Týnci byl přitom uzavřen příslušníky StB, ale místní farníci, kteří se o něm přece dozvěděli, jej sledovali přes plot. Až v září 1991 bylo splněno přání Mons. Šrámka, které sdělil sestřím, pečujícím o něj při jeho internaci v Roželově. Jeho ostatky byly z hrobu ve Velkém Týnci vyzvednuty a byl pohřben na Velehradě.

P. Gorazd

JAN ŠRÁMEK A PARLAMENTNÍ CHAOS

V květnu 1920 arcibiskup Lev Skrbenský z Hříště v dopise vatikánskému státnímu sekretáři Pietru Gasparrimu navrhl jako kandidáty na post olomouckého arcibiskupa Jana Šrámka, Antonína C. Stojana a Karla Wisnara.

Československá vláda tehdy Šrámka za olomouckého arcibiskupa doporučovala, protože by jej tím dostala pryč z Prahy i z politiky. Naopak arcibiskup Skrbenský ze stejného důvodu by byl raději, kdyby Šrámek nakonec vybrán nebyl. Stejný názor na Jana Šrámka vyjádřil i papežský nuncius: *„Šrámek je inteligentní kněz, aktivní a také oddaný církvi, ale již dlouhé roky se nevěnuje ničemu jinému než politice. Vláda věří, že by se tak zbavila vůdce parlamentních katolíků, který dobře zná*

zákulisí politiky a který se dokáže orientovat v parlamentním chaosu.“

Slova o „parlamentním chaosu“ se mi vybavila při četbě druhé knihy o Janu Šrámkovi a ocituji z ní zde popis toho, jak to vypadalo v poslanecké sněmovně, když se projednávala takzvaná kongrua. (V podstatě šlo o zvýšení minimálních státních příspěvků k platům duchovních podle příslušného paragrafu státně zaměstnaneckého zákona.)

„Projednávání proběhlo v poslanecké sněmovně dne 25. června 1926. Opozice socialistických a jiných opozičních stran se snažila návrh znemožnit řadou pozměňovacích zákonů, ale neuspěla. Hlasování, plánované na odpoledne, narazilo na dosud největší obstrukci opozice: poslanci socialistických stran zpívali píseň o Husovi, komunisté posměšné popěvky o farářích, všichni tloukli do lavic, dupali, pískali (galerie, na níž zpočátku odpůrci zákona při obstrukci vydatně pomáhali, byla parlamentní stráží vyprázdněna) a házeli na předsednictvo sněmovní tisky a další materiály. Byly rozhazovány posměšné letáky na některé vládní poslance s jejich protikatolickými výroky po roce 1918.

Těsně před půlnocí opoziční poslanci dokonce převrhli předsednický stůl. Jan Šrámek zasedání předsedal, pochopitelně se nemohl dostat ke slovu a občas se stal cílem fasciklu spisů, napor opozice však vydržel. Poslanec Světlík se Šrámka o půlnoci zeptal, zda by nebylo lépe jednání přerušit a odložit na druhý den. Šrámek však odpověděl: *»Ne! Když to neprosadíme dnes, neprosadíme to nikdy!«* Měl zřejmě pravdu: opozice se již brzy poté tak unavila, že bylo možno hlasovat a koaliční většina zákon přijala v poměru hlasů 153:119.

Průměrná výše platu duchovního pak činila 19 000 Kč ročně a vedle toho stát převzal náklady na vzdělání duchovních, především financováním bohosloveckých fakult. Stát však svým financováním získal nad církvemi určitý dohled.“

Musíme tedy bohužel doznat, že trapné výstřelky při jednáních ve sněmovně nejsou ničím novým. Ale zároveň zmíně-

ná událost výmluvně ukazuje nezdolnost a kultivovanost Jana Šrámka. Jak to poeticky vyjádřil Ferdinand Peroutka: „Šrámek dovede vrtat tvrdá prkna.“

P. Gorazd

A pro zájemce uvádím použitou literaturu:

Pavel Marek a kol.: *Jan Šrámek a jeho doba*, Brno 2011, str. 220–221.

Miloš Trapl, Karel Konečný, Pavel Marek, *Politik dobré vůle, život a dílo msgr. Jana Šrámka*, Praha 2013, str. 230–231.

MODLITBA ZA POLITIKY

Prosíme tě, Bože,
za dobré ministry, premiéry, prezidenty
a vůbec politiky pro naši vlast.

Veď ty, kdo nám vládnu,
aby jim šlo o skutečné dobro pro nás pro všechny,
ať mohou zakoušet radost z moudrosti,
z poctivosti a také z vděku uznalých občanů.
Prosíme tě též o novou generaci
odvážných a čestných politiků – i z řad křesťanů.

Všem lidem v naší zemi vkládej do srdce
prozíravost a zodpovědnost, zvláště při volbách,
abychom i v budoucnu mohli žít pokojně
ve svobodné a samostatné zemi.

Prosíme, konej mocí své lásky i takto dál
na přímluvu našich národních patronů
dílo mravní a duchovní obnovy našeho národa.
Ať jsme hodni odkazu svých předků.
Skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Amen.

DONÁTOR

Milí donátorští dárci, děkujeme!

Jsme v tuto chvíli téměř na 30 %, je to krásné, ale nikoliv nejdůležitější. Podstatné totiž je, že jsme většinou pochopili smysl fondu DONÁTOR. Poté, co katolická církev v naší zemi nebude již závislá na státu, bude závislá jen na Bohu a na svých členech. Ano, Pán Bůh se o nás postará, ale zároveň ve své moudré prozřetelnosti chce, abychom i my lidé přispěli tím, co můžeme. A můžeme mnoho – jak je vidět i na Donátorovi...

Když se podíváte na naše farní (hejčínská) čísla, zjistíte, že jsme již v bonusu. To znamená, že potřebná částka pro letošní rok je již vybraná a přebytek dostane farnost zpět. Musíme však mít stále na paměti, že jsme na tuto částku přispívali již vloni, a tudíž nevíme, jak to bude reálně vypadat v roce příštím, kdy už opravdu půjde o příspěvek jen za jeden rok. Ale i kdybychom vždy dosáhli bonusu, je to jen dobře. Vždyť údržba a opravy kostela – to jsou nemalé finanční částky... Přispíváte tedy nejen na platy duchovních, ale když to vyjde, tak i na jiné potřeby farnosti (i když k tomu slouží primárně farní spoření a kostelní sbírky, nikoliv fond DONÁTOR). Není to úžasné? Pán Bůh zaplatí!

Pokud ještě někdo pociťuje rezervu, že není mezi donátory, může kdykoliv začít, třeba jen s pár drobnými. Je jedno jestli to bude bankovním převodem (lepší varianta), anebo zvolíte formu hotovosti, kterou předáte osobně duchovnímu správci farnosti. Prosím však, využijete-li předání hotovosti, abyste vyplnili řádně vše, co je uvedeno na příslušném letáčku Donátora, anebo údaje zapište do tabulky, která je v sakristii kostela. Hlavně nezapomeňte uvést svoji adresu a kontakt na sebe (e-mail, telefon) – je to důležité pro snadné zpracování do databáze fondu. Děkuji.

Pokud si nebudete s čímkoliv vědět rady, anebo vás něco dalšího k fondu zajímá, kontaktujte mě.

Daniel Dehner

Z FARNÍ KNIHOVNY

Milí farníci,
měsíc květen věnujeme větší úctě Panně Marii, Matce Ježíše Krista. V naší knihovně máme na téma Matky Boží a modliteb k ní knih dost. Určitě je využijte. Tentokrát však zaměřím pozornost na jinou pozoruhodnou matku.

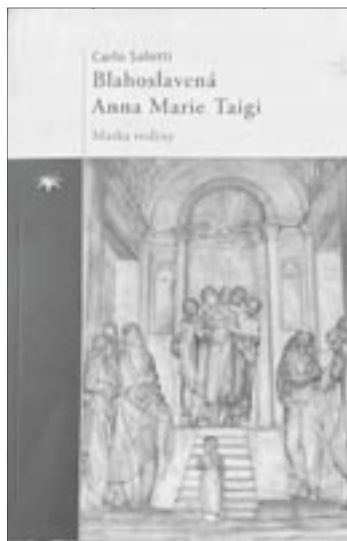
V tomto období není člověka, aby si nevšimal krás přírody. Kolik nádherných květů a každý je jiný a jinak krásný! Stejně tak je to se světcí. Mohli bychom je přirovnat ke květům s mimořádnou krásou. Každý je krásný jiným způsobem, lidé, kteří „zkrásněli“ působením hlubokého spojení s Bohem.

Jednou z těchto svetic, krásných květů, je i Anna Marie Taigi (1769–1837).

Carlo Salotti

Blahoslavená Anna Marie Taigi

Nakladatelství Refugium Velehrad-Roma s.r.o., 2010, 144 stran

Byla matkou celkem sedmi dětí (dvě zemřely), zavalenou každodenní prací v početné domácnosti; úplně normální žena, která ani neuměla psát, přesto ji Bůh obdařil zvláštními dary: měla dar proroctví (vidění důležitých událostí ve vzdálených zemích světa, vidění do lidských duší), dar uzdravování, v pátek prožívala bolesti Kristova umučení, upadala do extází.

Anna Maria se považovala za nehodnou, aby ji Bůh vyvolil k tak důležitým posláním a zároveň naplňoval tolikerou láskou. Avšak nebeský

Ženich (Ježíš) se ozval ještě jednou a ujišťoval ji takto: „*Má milovaná dcero, já to tak chci...*“ (str. 32)

Sama však vynikala touhou po zbožnosti (tj. konat, co je Bohu milé), obětavou pomocí lidem kolem sebe, přitom neustále duchovně spojená s Bohem. Jak je psáno: „*Spojila kontemplativní život a lásku s apoštolskou činností.*“ Stala se terciářkou bosých trinitářů, jejichž hábit nosila pod běžným oblečením, aby na sebe neupozorňovala. Aspoň takto naplnila svou touhu po řeholním životě. Přes velké množství běžných starostí byla laskavá a vlídná. Manžel se o ní vyjádřil takto: „*Žil jsem s onou požehnanou duší 48 let. Ani slůvkem nikdy nenaznačila, že se jí něco hnusí. Nikdy nedošlo k rozladění! Žili jsme v trvalém pokoji, prostě v ráji. Mnohokrát jsem přicházel domů unaven a rozrušen, protože kdo musí sloužit, jistě ví, kolik toho musí spolykat, zvláště s pány. Avšak ona se chovala tak mile, že kromě toho, že jsem nacházel všechno na svém místě, mi dávala zapomenout na rozladěnost a obveselovala mě. A proto kdykoli mě něco tížilo, utekl jsem domů, kde jsem vždy našel klid.*“ (str. 51)

Kniha je plná svědectví členů rodiny, sousedů a lidí, se kterými byla v blízkém kontaktu, zvláště duchovního vůdce P. Rafaela Nataliho, který zapisoval po celých dvacet let její vnitřní duchovní život až do její smrti. Přes dalšího jejího duchovního vůdce P. Strambiho, biskupa z Maceraty, se tehdejší papež Lev XII. tázal A. M. Taigi na řešení záležitostí církve a řídil se jejími moudrými radami.

Se zvláštní něhou přistupovala k umírajícím a péči o zemřelé. Obětovala velmi mnoho za duše v očistci, neboť viděla, jakým trápením procházejí. Konala kající poutě po sedmi římských bazilikách několikrát v roce. (Dokážete si představit konat pouť po olomouckých kostelích?)

Přes všechnu svou dobrotu a ctnosti (nebo právě pro ně) A. M. Taigi nebyla ušetřena pomluv a lidské zloby.

Na základě několika uzdravení na její přímlovu byla Anna Marie Taigi v roce 1919 papežem Benediktem XV. blahorečena.

Světice odpočívá v bazilice S. Crisogono v římské čtvrti Trastevere, kam ji chodí uctít vdané ženy, matky, ženy všech stavů. Pokud vás osloví tato světice, můžete si ji připomenout 9. června, kdy se slaví její památka.

„Člověk musí stále plout proti proudu, aby dosáhl svatou lásku.“ (A. M. Taigi, str. 95)

ÚRYVKY Z KNIHY:

Marie Ardoverová, vítaná sousedka, ... s uznáním poznamenala: „Já sama jsem slyšela, jak se Dominik (manžel A. M. T.) někdy rozčiloval a křičel, když mu něco nešlo pod nos, ale slychala jsem i konejšivý hlas Anny Marie, která mu krok za krokem vyhovovala, až ho uklidnila. Řekla bych; kdyby tam nebyla její sladkost a láska, drsný charakter muže by zažíhal nové a nové požáry.“*

(...)

Stále více lidí za ní chodilo, aby se jim dostalo světla v jejich problémech nebo aby se odporoučeli do jejích modliteb. Vždy se s nimi loučila slovy: Milujte Boha a služte mu s věrností!

(...)

Docházelo k tomu také, když se celá rodina modlila růženec, to upadla do vytržení obzvláště brzy. Když pak přicházela k sobě, trpělivě naslouchala výtkám svého manžela, že by se měla během noci dobře vyspat, dává totiž pohoršení rodině, když usíná během růžence. Podobná vytržení byla tak hojná, že se nemohla ovládat ani na ulici. Aby neupadla, musela se opřít o osobu, která ji doprovázela.

(...)

Svou lásku k duším zesnulých se snažila předávat i druhým, aby ji pěstovali i ke svému prospěchu. Vštěpovala jim: Mějte velkou úctu k duším v očistci a zvláště k duším kněží. Kdykoliv můžete, dejte za ně sloužit mši svatou a zvykněte si modlit se denně stokrát „Requiem aeternam dona eis, Domine“. Jste-li při

eucharistické oběti, obětujte ji za ony duše a nepochybuje, že díky této úctě budete uchráněni před neštěstími, a to nejen vy, nýbrž i všichni z vaší rodiny, vaši příbuzní.

(...)

Tutéž předpověď dosvědčuje její zpovědník, karmelitán P. Filip Ludvík od sv. Mikuláše: Viděla (A. M. T.) požár baziliky sv. Pavla za hradbami několik měsíců [předtím], než se to stalo, když se modlila v kapli před krucifixem, a slyšela také důvod, proč to Pán dopustil: kvůli tam páchaným projevům nedostatku úcty k Nejsvětější svátosti. Požár vypukl v noci z 15. na 16. července 1823 a za několik hodin zničily neúprosné plameny úchvatnou baziliku i přilehlý benediktinský klášter. V jednu hodinu po půlnoci už šlehaly plameny navenek a do šesté ranní velkolepá stavba ze 4. století lehla popelem. Zbyla jen bezútěšná hromada trosek.

(...)

P. Modesto Contratto, kapucín a biskup z Acqui Terme, svědčil: Když jí (A. M. T.) sdělil své obavy (že prý ruský car Alexandr Pavlovič zemřel), ona mu odpověděla, že rozšířená zpráva o smrti cara je bohužel pravdivá. Na to jí namítl, že jak v hlášeních na ruské legaci, tak v listech, jež královna Sardinie dostává z Vídně, nebyla zmínka, jež by potvrzovala fámu, zbožná žena bez zaváhání odpověděla: „Ruská legace dostane oficiální zprávu zítra.“ Generál Alexandr Michaud mě ujistil, že hned ráno druhého dne spěchal na zmíněnou legaci a bohužel se potvrdilo, co chudá žena říkala. Před rozloučením ho ještě ubezpečovala, že duše zmíněného cara je v očistci, protože car zemřel jako katolík. La Civiltà Cattolica z konce roku 1876 zveřejnila dokument, z něhož vyplývá, že se car před smrtí zřekl bludu schizmatu a přijal katolickou víru.

* Dominik Taigi zemřel 30. 8. 1853 ve věku 92 let.

knihovnice Marie

Při příležitosti svátku
Jana Nepomuckého
přijměte pozvání
na

podvečerní pobožnost

u kaple svatého Jana
(na Mrštíkově náměstí).

V neděli 10. května 2026 v 17.30 hod.

Kromě čtení z Bible, svatojánské písně, hudby
a modlitby za obec
si připomeneme něco ze starší

poezie o Janu Nepomuckém.

A samozřejmě bude možnost prohlédnout si kapli uvnitř.

Srdečně Vás zvou

správce kaple Aleš Vánský

správce hejčínské římskokatolické farnosti
P. Gorazd Cetkovský

a hudebníci.

Noc KOSTELŮ 2026 – PROGRAM

Omlouváme se za uveřejnění chybného programu. V této verzi souboru byl již vymazán. Sledujte proto bedlivě nedělní ohlášky, nástěnku v kostele a webové stránky farnosti, kde se o programu včas dozvíte více.

Děkujeme za pochopení.

Daniel Dehner

KŘELOV – DOKONČENÍ FARNÍ KONÍRNY

Během dubna 2026 byly dokončeny práce v hospodářském traktu farního dvora. Je dokončeno kompletní kuchyňské zázemí prostor, velká místnost je vybavena novými stoly a židlemi. Vnitřní kapacita Konírny je 40 osob. Kromě farního kafe a setkání farníků je možnost komerčního pronájmu pro soukromé nebo jiné rodinné oslavy a setkání. Bližší informace jsou na webové stránce farnosti.

Kromě prvního farního kafe v dubnu, které v Konírně proběhlo ve velkém počtu, uspořádala ZŠ a MŠ Křelov bleší trh – dobro-

činný bazárek. Další větší plánovanou akcí je farní guláš v neděli 21. června 2026.

Jiří Labounek

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

HEJČÍN:

ZMĚNY BOHOSLUŽEB: V sobotu 9. května nebude v Hejčíně mše svatá. **V sobotu 23. května** nebude mše svatá ráno, ale až večer v 19 hodin jako vigilie slavnosti Soslání Ducha Svatého. Pravidelná mše svatá nebude **v sobotu 30. května** a také v pondělí 1. června. **Ve čtvrtek 4. června** je slavnost

Těla a Krve Páně. Mše svatá v Hejčíně nebude, protože bude v centru města společná – u sv. Mořice v 17 hodin (po mši svaté následuje eucharistický průvod městem).

Každý pátek po skončení večerní mše svaté do 21 hodin je příležitost k **tiché adoraci** v kostele. V pátek 5. června od 20 do 21 hodin bude **večer chval**.

Májové pobožnosti budou v měsíci květnu v neděli v 17.30 hodin v kostele. V neděli 10. května májová pobožnost nebude, ale v ten den bude v 17.30 hodin **podvečerní pobožnost u kaple sv. Jana Nepomuckého** na Mrštíkově náměstí.

Setkání maminek s malými dětmi se konají ve čtvrtek od 9 hodin v místnosti nad sakristií. Náplní je společná modlitba, sdílení, hraní. Kontakt pro ověření si, zda setkání bude, a pro případné dotazy: Zuzka Filipová, e-mail: filipova.zuzka@seznam.cz.

Modlitby matek bývají ve čtvrtek v 19.30 hodin v kapli Panny Marie. Další informace vám může podat Věra Coufalová, e-mail: coufalova.vera@seznam.cz.

Ve středu 6. května se bude v katedrále slavit **památka sv. Jana Sarkandra** mší svatou v 18 hodin, kterou bude sloužit otec arcibiskup Josef Nuzík.

Pátek 8. května je **dnem 1. výročí zvolení papeže Lva XIV**. Pamatujme na něj v modlitbě.

V sobotu 9. května se koná **arcidiecézní pouť** do katedrály **ke cti sv. Jana Sarkandra**. Mši svatou v 10 hodin, spojenou s **oceněním zasloužilých farníků**, bude sloužit otec arcibiskup. Za farnost Hejčín bude letos oceněn Oldřich Chytilík, za farnost Horka nad Moravou Jan Machát.

Neděle 10. května (6. neděle velikonoční) bude letos **Dnem modliteb za pronásledované křesťany**. Zároveň je to **Den matek**.

V neděli 10. května bude **sbírka** při bohoslužbách určena **na katolická média**.

Mše svatá za všechny dárce na opravu hejčínských varhan bude sloužena v pondělí 11. května v 17.30 hodin. Další pak ve středu 10. června v 17.30 hodin.

V pátek 15. května začíná **devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého (svatodušní novéna)**. Každý večer od 20 do 21 hodin bude v kapli Panny Marie společná adorace.

Farní spoření proběhne v neděli 17. května. Tato neděle (7. neděle velikonoční) je letos **Dnem modliteb za sdělovací prostředky**.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 17. května v 10 hodin.

Vigilie slavnosti Seslání Ducha Svatého bude v hejčínském kostele v sobotu 23. května v 19 hodin (ranní mše svatá nebude).

O slavnosti Seslání Ducha Svatého v neděli 24. května bude **sbírka** při všech bohoslužbách věnována **na církevní školy**.

V neděli 24. května je **Světový den modliteb za církve v Číně**.

Setkání ekonomické rady farnosti Hejčín se uskuteční v pondělí 25. května.

Úklid hejčínského kostela bude v úterý 26. května od 16.30 hodin. Děkujeme za vaši pomoc.

V pátek 29. května se koná **Noc kostelů**. Kdo byste byli ochotni zapojit se do služby, pomoci s programem (najdete uvnitř zpravodaje) a s organizací, přihlaste se u Heleny Mikuškové. Děkujeme!

Sbírka **Krajíc chleba pro chudé** se uskuteční v neděli 31. května při mši svaté v 7 i v 10 hodin. Poté můžete až do neděle 7. června nosit své dary do sakristie. Moc za vaši štědrost děkujeme.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 4. června. Další pak ve čtvrtek 2. července.

Farní voda se pojede v sobotu 6. června. Vhodné i pro naprosté začátečníky, pojedeme krásný nedlouhý úsek z Hynkova do Horky nad Moravou. Veškeré vybavení bude z půjčovny. **Přihlášení do neděle 10. května** na kontaktech organizátora: Jan Návrat, tel. 731 332 685 • e-mail: maxwell@email.cz. Pozvání od Honzy: „Očekáváme krásné počasí, nezapomenutelné zážitky, dechberoucí panoramata, trochu sportem spálených kalorií, ale především příjemně úsměvnou akci, která stmelí naši farní bandu. Všichni jste zvaní.“

Úmysly mší svatých v Hejčíně na první pololetí roku 2026 je možné zapisovat v sakristii kostela, nejlépe po mši svaté.

Farní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se bude konat od pondělí 27. července do pátku 31. července. Přihlášky jsou vytištěné k vyzvednutí vzadu v kostele, nebo se přihlašujte na e-mail: farni.tabor.hejcin@seznam.cz. Tam můžete psát i své případné dotazy.

Data dalších připravovaných akcí: první svaté přijímání v Hejčíně – neděle 14. června; **farní guláš** – neděle 21. června; **slavnost sv. Cyrila a Metoděje** – neděle 5. čer-

vence, mši svatou v 10 hodin bude sloužit P. Dominik Norbert Smeja, O.Carm.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

V úterý 5. května proběhne **setkání ekonomické rady farnosti Horka nad Moravou.**

Další setkání **Cestou víry** se uskuteční ve čtvrtek 7. května od 20 hodin ve farní místnosti.

Slavnost Nanebevstoupení Páně připadá letos na čtvrtek 14. května. Proto v ten den v 16.15 hodin bude v kostele v Horce nad Moravou mše svatá. V pátek 15. května mše svatá nebude.

Den pro farnost se uskuteční v sobotu 16. května od 14 hodin. (Úklid kostela a farní místnosti a zahrady, na to naváže opékání špekáčků a společné posezení.)

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 17. května. Další pak v neděli 21. června.

Sbírka v neděli 17. května bude věnována **na pořízení brány do farního dvora.** Pán Bůh vám odplat' vaše dary!

V pátek 22. května bude mše svatá v 16.15 hodin a po ní bude **májová pobožnost.**

V pátek 29. května od 18 hodin proběhne i v Horce opět **Noc kostelů.** Nabídneme návštěvníkům obvyklé programy: otevřený kostel, přístup na věž, na kůr, možnost zahrát si na varhany (pro hudebníky), modlitbu za obec.

Ve čtvrtek 4. června je **slavnost Těla a Krve Páně**. Mše svatá v Horce bude v ten den v 17.30 hodin. V pátek 5. června mše svatá v Horce nebude.

Informace o vzdálenějších akcích: úterý 9. června – **sestkání pastorační rady farnosti**; neděle 14. června – **mše svatá za živé i zemřelé obyvatele Horky** (při oslavách 755 let od první písemné zmínky o obci); neděle 21. června – **oslava Výročí posvěcení kostela a mše svatá více zaměřená na děti**.

* * *

KŘELOV:

V neděli 10. května je **Den matek**. Po mši svaté bude v konír-
nách farní kafe.

V pondělí 18. května v 19 hodin se sejde **skupinka farní rady** v rámci projektu **Propojeni**.

V pátek 29. května je **Noc kostelů**. V Křelově bude organizována od 19 do 21 hodin.

V neděli 31. května o slavnosti Nejsvětější Trojice bude **pěší pout' do Břuchotína**. Vychází se v 8 hodin od kostela v Křelově. Mše svatá začne v 9 hodin v kapli Nejsvětější Trojice v Břuchotíně. Po jejím skončení u kaple proběhne **farní kafe**.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9, tel.: 733 102 175,
e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz, internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz,
www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O. Carm., Daniel Dehner, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.
Toto číslo vychází 3. května 2026.

Příští číslo: 7. června 2026, redakční uzávěrka: 27. května 2026.